

Valda Zvirbule: «Es atkal esmu mājās.»

Šis ir stāsts par atgriešanos. Un tā patiešām mēdz notikt: izgājuši noteiktu apli savā dzīvē, atgriežamies tur, kur esam sākuši, jo, izrādās, tā pirmā ir bijusi īstā izvēle, īstā vieta un sūtība, kas mums atvēlēta, iespējams, no kaut kādiem augstākiem spēkiem. Arī Aucē pirmsskolas izglītības iestādes «Vecauce» vadītāja VALDA ZVIRBULE, pirms mēneša uzsākot darbu šajā amatā, ejot pa bērnudārza gaiteni, pati sev atzinusies: «Cik labi... Es atkal esmu mājās.»

Izvēle - medicīna

Auceniece esmu no 1980. gada. Dzimusi un mācījusies Jaunaucē pamatskolā, uz Aucē atnācu, kad sāku mācīties vidusskolā. Pēc tam aizgāju mācīties par ārsta palīgu. Tā ka man ir medicīna izglītība. Mācībās bija pārtraukums, jo piedzima meitiņa. Vēlāk atsāku un Rīgas 1. Medicīnas skolu pabeidzu 1987. gadā. Sekoja toreizējā valsts sadale, un man vajadzēja doties strādāt uz Talsiem, taču vīrs tam nepiekrīta, jo mums Aucē ir māja. Tā nonācu Bēnes ambulancē, kur gadu nostrādāju pie dakteres Suvorovas par patronāžas māsu – bērnu veselības aprūpē. Kad atgriezos Aucē, vadītāja Aija Gintere piedāvāja strādāt par medmāsu Ķevelē bērnudārzā «Kāpēcīši». Pēc gada Aucē sovhoza direktors Getikovs piedāvāja darbu vietējā feldšerpunktā. Tur sāku strādāt 1990. gadā, līdztekus turpinot bērnudārzā. Vēlāk Aija pārņēma darbā Aucē, un Vilnis Bēvalds piedāvāja kļūt par bērnudārza vadītāju. No 1995. gada biju bērnudārza vadītāja un apvienoju, kādus gadus trīs, gan darbu feldšerpunktā, gan bērnudārzā. 2002. gadā ieguvu augstāko izglītību, kvalifikāciju – pirmsskolas skolotājs. Tā Ķevelē nostrādāju 25 gadus. Nē, tad vēl «Kāpēcīšus» neslēdza, bet sajutos tur mazliet piegurusi, gribējās pārmaiņas, tāpēc 2015. gadā pieteicos uz toreizējā Aucē novada izglītības nodaļas vadītāja amatu. Gribējās uz darbu doties kurpītēs...

Lai būtu ērti izglītojamiem

Kāpēc šāda izvēle? Man vienmēr vajag par kādu rūpēties. Izglītības nodaļā strādājot, pirmām kārtām gribējās, lai visiem izglītojamiem ir ērti, lai mēs šajā virzienā darbojamies ar vienotu, saskanīgu domu. Tāpēc centos, lai mēs darbotos kā tandēmā – aucenieki, bēnēnieki, visa pašvaldība kopā. Tādējādi

tika organizētas gan skolotāju konferences, gan citi pasākumi. Svarīgākais, lai izglītojamie iegūtu kvalitatīvu izglītību un atrastu sev piemērotu interešu un profesionālās ievirzes izglītību. Vai tas vienmēr izdevās? Domāju, ka jā. Daudzkārt esmu izjutusi gandarījumu par paveikto. Izglītības nodaļā nostrādāju līdz pēdējai administratīvi teritoriālajai reformai 2021. gada vasarā.

Neesmu biroja cilvēks

Līdz ar jaunā Dobeles novada izveidošanos biju prom no izglītības jomas un nonācu darbā novada pašvaldībā. Biju veselības veicināšanas koordinatore, manā pārziņā bija jau no 2017. gada īstenotais Eiropas veselības projekts. Mēģināju dažādos veidos popularizēt aktuālāko informāciju par dažādām veselības problēmām. Kovida laikā bija ļoti aktīva darbošanās: vajadzēja koordinēt epidemioloģisko pasākumu norises iestādēs, vakcīnu sadali un tamlīdzīgi. Organizēju dažādus citus veselības veicināšanas pasākumus. Tas bija tīri administratīvs darbs, kas nepavisam nebija man domāts. Bet tas bija man labs «ieskrējiens», un paldies par to, ka es varēju darīt kaut ko citu, lai saprastu, ka nedaru to, ko patiešām gribu. Pagājušās vasaras beigās galīgi sapratu, ka es to darbu darīt nevaru, jo nepavisam neesmu biroja cilvēks. Man vajag kaut ko dinamiskāku. Nolēmu, ka atgriezīšos medicīnā, un iestājos Rīgas Sarkanā krusta koledžā un atjaunoju savu ārsta palīga sertifikātu. Mācījos deviņus mēnešus, sestdienās. Mana ģimene mani saprata un atbalstīja, jo sestdienās nebiju pieejama no agra rīta līdz vēlam vakaram. Šī gada maijā sertifikātu ieguvu un nu esmu atkal ārsta palīgs uz pieciem gadiem.

Tagad, pēc deviņiem ar pusi gadiem, esmu atgriezies bēr-

nudārzā. Šī vieta man kā no debesīm nokrita. Vai ilgi domāju, kad izsludināja konkursu? Patiesībā nē. Es skaidri zināju, ko gribu. Jau pirmajā darba nedēļā gāju pa šo koridoru un sev teicu: «Beidzot es esmu mājās un zinu, ko daru...» Jā, man vajag to nelielo ikdienas adrenalīnu. Idejas, ko varētu izdarīt, arī man šeit ir. Bet ir jau tikai mēnesis pagājis.

Vecāki kļuvuši ļoti steidzīgi

Ko man devusi pieredze no «Kāpēcīšu» laika? Mieru. Es vairs tik ļoti nesatraucos par kaut kādiem maziem sīkumiem, jo no pieredzes zinu, ka tā vai citādi visas situācijas atrisinās. Tieši par to padomāju pirmajā darba nedēļā: es zinu tās vai citas problēmas iznākumu. Jo situācijas bērnudārza ikdienā nemainās. Tolaik gan mēs bijām tuvāki vecākiem, centāmies ar viņiem būt vairāk kā draugi. Viņi bija nesteidzīgi, vairāk ieinteresēti, kas notiek bērnudārzā.

Tagad cilvēki nenormāli steidzas. Protams, mēs cienām vecākus, viss ir kārtībā. Bet reizēm gribas paņemt pie rokas un teikt: «Nu, nesteidzies, neskrien!» Dažkārt saka: mūsu bērnudārzā ir pārāk tālu no pilsētas centra. Bet mūsu priekšrocība ir tā, ka esam parka vidū, apkārt ir skaista daba. Nu, paņem savu bērnu pie rokas un pusstundu, kas jāvelta, lai izietu cauri parkam un pa celiņu līdz centram, runāties ar viņu par visu, ko pa ceļam redzat! Mums te ir gatavas «mācībstundas»: mehāniskās darbnīcas, gateris, fermu komplekss... Visstākā kompetenču izglītība.

Mūsdienu vecāki arī ļoti daudz lasa forumus, komentārus domubiedru grupās, kas ir īsa mirkļa, subjektīvi, nevis sniedz objektīvu informāciju, neiedziļinās, tveroties pie it kā nopietnas situācijas, kurā patiesībā nav nekā dramatiska.

Es gan neatceros, ka mums būtu kādas konfliktsituācijas. Varbūt ir bijušas neskaidrības par pirmsskolas iestādes kārtības noteikumiem. Gribētos ar vecākiem aktualizēt šos jautājumus, lai nebūtu tā, ka bērns tiek «raustīts»: mājās varbūt vairāk tiek atļauts vai nav nekādu pienākumu, bet bērnudārzā ir savi pienākumi, ir jāmacās. Vajadzētu būt tā, ka šīs prasības mājās un bērnudārzā saskan. Tad būs lielāka izpratne un mums visiem būtu vieglāk strādāt. Šajā sakarā būtu lietderīgi atjaunot kādreiz notikušo bērnudārza vecāku skoliņu, kur tikties ar dažādiem speciālistiem un pārrunāt aktualitātes.

«Dabas bērni»

Pašlaik «Vecauce» ir 52 izglītojamie četrās grupās. Tas ir maz, un izskatās, ka bērnu kļūst mazāk. Auce kļūst arvien tukšāka. Pilsētā esam trīs bērnudārzī. Kā būs nākotnē, nevar zināt, tas ir pašvaldības ziņā. Taču mēs noteikti varam pastāvēt, jo mūsu priekšrocība ir tā, ka esam «dabas bērni»: varam visas nodarbības organizēt brīvā dabā, arī jau iepriekš pieminēto vietējo ražošanas objektu dēļ. Mums ir arī sava āra klase, un vēlamies šo āra izglītību attīstīt, sadarbojoties ar nozaru partneriem. Kur vēl labāku oāzi, kur izvērsties, - meža vidū! Skaistāk nevar būt.

«Vecauces» bērnudārza vēsture ir gana sena, arī tradīcijas ir bijušas dažādas. Viena no tādām ir savulaik organizētais dambretes pulciņš, kas bijis populārs. Gribētos to atsākt. Tikai jāatrod vadītājs.

Manos tālākajos sapņos ir, ka šeit varētu būt ekoloģiskais bērnudārzs. Turklāt ekoloģisks visos aspektos: sākot ar graudiņu, ko vārām putrā, līdz dvieļiem un palāgiem. Bet tās ir lielas izmaksas. Tas izklausās nereāli. Bet sapņot taču drīkst, vai ne?

Reālākas ieceres ir nākošgad plānotais energoefektivitātes projekts, kā rezultātā tiks siltinātas ēkas ārīenā un jumts, notiks apkures maiņa uz granulu katliem. Šobrīd mums ir malkas apkures katlu māja, un arī tas ir savs šarms... Esmu pie tās jau pieradusi, jo savulaik arī «Kāpēcīšos» kurinājām ar malku. Interesantākais laiks bija, kamēr saorganizēju, kas un kā kurinās.

Līdzās ir lieliski cilvēki

Daudzi man ir jautājuši, kā esmu iejutusies jaunajā kolektīvā. Godīgi? Es, sākot strādāt, neko nemainīju, jo mana pārlicība ir, ka nevajag neko mainīt, kamēr nav viss īsti iepazīts. Taču varu pateikt vienu: mēneša laikā esmu sapratusi, ka šeit strādā lieliski cilvēki, kuri prot savu darbu. Visi kopā centīsimies sastrādāties, jo mums ir viena misija, viens mērķis. Arī, gatavojot šos pirmos svētkus, kopš te strādāju, visi iesaistījās, centās sniegt savu artavu. Svētku kūka bija vienkārši fantastiska!... Arī mans iepriekšējais kolektīvs «Kāpēcīšos» bija tāds pats: pietika tikai saskatīties, lai saprastu, kas darāms. Zinu, ka te būs tāpat.

Varu arī palielināt, ka pēc ļoti daudziem gadiem «Vecauce» ir pilns pedagogu «komplekts», kadru netrūkst, un ir arī trīs studentes, kuras apgūst pirmsskolas izglītību, viena – pat klātienē. Tas iestādei ir gana sarežģīti, taču veiksmīgi sakārtojot darba grafiku, esam atradušas risinājumu. Es godīgi varu teikt: esmu patiešām ļoti apmierināta, ka esmu šeit. Un ļoti ceru, ka, arī šeit strādājot, būs cilvēki, kuri mani sapratīs.

Mans laiks ir aizpildīts

Ko daru, kad neesmu bērnudārzā? Es ļoti milu savu māju, Esmu tiešām tajā iemilējusies. Tāpat kā savā dārzā, kura labiekārtošanai esmu nodevusies. Kad to nedaru, esmu kopā ar saviem tuvajiem – trim fantastiskiem bērniem, viņu otrajām pusītēm un četriem mazbērniem. Tas ir, kā es saku, mans «desmitnieks», ko stingri turu kopā. Es ļoti veldzējos savā ģimenē. Viņi ir mans atbalsts. Un mans laiks ir aizpildīts ar to visu.

Sarmīte Rone
Autores foto

MAF

Mediju atbalsta fonds

Projektu finansē Mediju atbalsta fonds no Latvijas valsts budžeta līdzekļiem
Par lappuses saturu atbild raksta autors